

ראשית – מרעיון להוויה

כדרכם של הדברים, אני חושב שכדאי להתחיל מן ההתחלה. אירועים רבים קרו מאז אילו המובאים כאן, אך אני בוחר לספרם מתחילתם כפי שאני זוכר, ולו בשל העובדה שמעטים כל כך זוכרים את רגע היווצרם או יכולים להעיד על כך. כמו בכל תחילה של חיים חדשים, אתה נזרק לעולם בעוד שאחרים נמצאים כבר בעיצומם של חיים, מחכים או מופתעים לאור הגעתך ותמיד מקבלים אותך בחיוך. כך קרה גם איתי.

בראשית היה חושך. אני זוכר את עצמי צף בענן של נירונים ונימים, סביבי הבזקים של אור המקרינים קטעי חיים שמופיעים, ומייד נעלמים בחשכת הריק. כמו מקטעי סרטים אילמים של מה שאכיר שנים מאוחר יותר כקולנוע. לא ידעתי מי או מה מופיע בחזיונות משונים אלה, אבל ידעתי שאני אינני היחיד שרואה אותם. הבנתי באיזו דרך עלומה שהם מגיעים מאני גדול יותר ושאני רק צופה בהתרחשויות שקורות אי שם. פעמים היו אלה יצורים בצורת שני קווים למטה, ריבוע ושני קווים מצדדיו. עיגול גדול דבוק היה להם מעל לכל אלה. יצורים אלה, כמובן שאז עוד לא ידעתי על קיומם של בני אדם או צורות חיים אחרות, הופיעו שוב ושוב עד שיכולתי לזהותם. אלה שחזרו תדירות היו חשובים כנראה. כי בכל פעם שהופיעו בתמונה המוקרנת גרמו למאות הצינורות שסביבי לרטוט ולשלוח מבזקי חשמל אלה לאלה, חזיון צבעוני ובהיר קצת כמו שמי זיקוקין בערב חגיגי. אז החלל שבו צפתי נהיה חמים ונמלא אהבה סמיכה.

דוגמא לסערת ברקים כזו הייתה קורית מדי ערב, בשעה קבועה פחות או יותר. קדמו לה סגירת דלתות החדר, כרים ושמיכות שמופיעים ונעלמים ואז חמימות משונה שמקיפה אותי. התלהטות פתאומית שבתחילה ערסלה אותי, אך לאט לאט התגברה לידי סערה מהפכת קרביים וגוף. שברי גלים מתנפצים ומתגלגלים ברעם ולאחר מכן הגיעה המיטה לחוף המבטחים של רוגע שליו. הדמויות שידעתי לזהות בוודאות היו זו של ילד קטן ושל אישה גבוהה ורזה. הילד ביישן ובודד. משחק רוב הזמן בקוביות או נמצא אי שם בשדות הגדולים וביערות שהקיפו את הבית מכל עבריו. הוא ענה לשם כריסטופר או כריסטוף. לעיתים בילי-מון או סתם בילי. נוכחתי לדעת שהוא ילד, למרות שהאישה הגבוהה והרזה עשתה כל שביכולתה כדי לשוות לו מראה של ילדה. היא הורתה למשרתות להלביש אותו גרביים גבוהות כמעט עד לברך וחולצה מוארכת. שערו החום הבהיר נדמה כאילו מעולם לא ראה את להב המספריים והגן על ראשו כקסדת אופנוע פרועה. כריסטופר הקטן, בוודאי

היה אז בן חמש או שש, נדמה בודד בעולם. לא היה לו חבר למשחק בשעות אחר הצהריים. רוב הפעמים בהן ראיתי אותו היה צמוד לנאני שלו (שמה הפרטי מעולם לא נאמר) ותמיד סחב אחריו בובה בלויה של דוב חום.

ברצוני לציין שתחילת זיכרונותיי, עמומים ומקוטעים ככל שיהיו, נושאים עמם מספר אבחנות. האחת, היא ההבנה לאחר זמן מה, שהמקטעים בהם אנשים פונים אלי בשם אלן, אינם ממוענים אלי, אלא למי ששכנתי בתוכו. עובדה זו התחוורה לי ביום שבו חזיתי לראשונה באלן יושב למכתבתו בחדר העבודה. למולי הוקרן לסירוגין הנוף שנשקף מהחלון שמעל לשולחן. החצר הגדולה, משטחי הדשא עם שולחנות הפיקניק ולאחריהם היער הסבוך - חומה ירוקה כהה. לחילופין, ירד המבט למצע נייר צהבהב ששימש לכתיבה. קצותיהן של שתי ידיים בהירות רפרפו מעליו. העט שנאחז ביד ימין צייר אותיות שחורות דקות. בתחתית הדף חתם אלן את שמו. אם תשאלו את עצמכם כיצד ידעתי אז לקרוא, אשיב לכם בתשובה חד משמעית – לא ידעתי. אך חשתי שאני יודע בוודאות את מה שאלן יודע, ושאלו אינן הידיים שלי. לא אני שרבטתי על הדף ולא אני חתמתי. אז הבנתי שאני מישהו אחר. אבל מי אני, זאת לא יכולתי להתחיל לשער.

לא הכל היה שלם מן ההתחלה. החל מהזיכרונות הראשונים ועד לידתי, נוכחתי לדעת שאני נבנה חלקים – חלקים. אולי הדוגמא הקרובה ביותר לדרך בה נוצרתי אוכל לשאול מחבר חביב עלי ביותר. זוכרים את חתול הצ'שיר מאליס בארץ הפלאות? בהתחלה שומעים את קולו, לאחר מכן מופיע החיוך, ואז עיניים וראש וגוף. כך גם אני זוכר את הופעתי, אך לאורך זמן רב הרבה יותר. בוקר אחד התעוררתי והבחנתי בנוכחותן של שתי ידיים זהובות שמנמנות. אלו הכילו רק כף גדולה אחידה ואגודל בצדה. במשך הזמן נוספו עוד ועוד איברים. תמיד הרגשתי את התוספת של גופי מגיעה מבעוד מועד. היא הייתה מלווה בסופת רגשות ורטט של הנירונים שמסביבי. לרוב היה זה במהלך שיטוטיהם של אלן וכריסטופר בסביבת הבית. לעיתים היו אלה טיולים לחלקים רחוקים יותר באחזה. יערות סבוכים שבהם נחלים זורמים באיטיות ומעליהם גשרוני עץ למעבר בטוח או כמה אבנים גדולות המבצבצות מהקרקעית למעבר פחות בטוח, אך יותר מסעיר. לעתים הרגשתי את מחשבותיו של אלן פועלות בעצמה דווקא בתוך הבית עצמו. היה זה כאשר הביט בכריסטופר משחק בצעצועיו. היו שם דב חום מסמורטט (כבר אמרתי שכריסטופר סחב אותו על כל המדרגות של הבית והמרפסת?) חזיר ורוד קטן ומה שנראה כמו חמור גדול שמוט ראש. כריסטופר תמיד שיחק איתם בחדרו, ישוב בפינה וסביבו ערבוביית החיות. הוא הקים אותן לחיים, נתן לכל אחת מהן קול משלה, הדהיר אותן זו על גבי זו בבריחה מאויב מדומיין או הצעידן במסלול מכשולים, מעל ומתחת לחפצי

הבית שהפכו לגזעי עצים נפולים. נאני הייתה ישובה בפינת החדר, סורגת ומציצה לחילופין במשחק התמים של הילד שמצא את כל עולמו בחברת החיות ממולאות הספוג.

אז עוד לא ידעתי דבר וחצי דבר על החשיבות של חיות אלו, חשיבות שהעניק להם לא רק כריסטופר, אלא גם אלן. הוא יצר לעצמו עולם מקביל בו קמו הבובות לתחייה, קיבלו שמות ופנים, הוצעדו ביום חורף אל עץ האלון הגדול או להרפתקה חדשה מתחת לפני האדמה במאורת שפן. רק ממרחק השנים ניתן לומר בבטחה שאותם רגעים קסומים בחדר הילדים של בילי-מון, היו הרגעים בהם נוצרתי.

מהראש אל הדף

וכך קרה שמצאתי את עצמי, שלם כפי שעתידי אני להיראות בפעם הראשונה וכפי שאני מוכר לכם היום, מתגלגל בתוך החמימות בראשו של אלן, גדול כבר מכדי להישאר זמן רב. דוחק רגליים שמנמנות, גב ובטן אל דפנות ההכרה והדמיון. זמן רב עלתה בי התחושה שמשהו הולך להשתנות ובקרוב אעזוב את מקומי לטובת מקום חדש. שהרי טבעי הוא לעזוב את הישן ולהתגלגל בצורה ובפנים חדשות יותר, זאת למדתי במרוצת חייו. הישן מפנה את מקומו ובמקומו צומחת הווייה רעננה יותר. מדרך הדברים, אלו הרגילים לראות אותך בדרך אחת תמיד יקטרגו על דרכיך החדשות. אלן, למשל, הגיב בכעס רב, שנים לאחר מכן, כאשר ראה אותי בקולנוע, משתקף מהמסך על עיניהם של מאות ילדים מהופנטים. כריסטופר שנאלץ להסב את מבטו, כאשר נכנס לחנות כלבו גדולה במרכז לונדון והבחין במדף המתפקע מבובות ממולאות בדמויות ובדמויות חבריי המשוכפלות. הנורא מכל, היו ההעויות בהן הקפואו אותנו היצרנים. מפניי שלי, למשל, השמחה מעולם לא משה והעצב מעולם לא עזב את פניו של איה. אלן עדי שלא תמיד שמחנו או נעצבנו.

אך אל נא נקדים את המאוחר. מאותו חלל צר מלהכיל אותי, נולדתי יום אחד אני, דובון גדול וזהוב. לא לידה כפי שילדים בשר ודם זוכים לה, אך אולי כמו לידה שהוריהם מספרים שזכו לה - נקייה וחשוכת צעקות וכאב.

זה קרה בשעה מאוחרת באחד מלילות הקיץ בבית הקבע של אלן ודפני, אותה אישה ארוכת איברים, אמו של כריסטופר. באותו ערב, עם שובם של נאני וכריס משיטוטיהם בשדות, שרק שקיעת השמש שמה להם קץ, ולאחר מקלחת חמה וסירוק שיער, ישבו כולם בסלון. תה ועוגיות מסוכרות הוגשו על צלחות חרסינה. נאני ישבה על השטיח עם כריסטופר, משננים יחדיו קריאה במילים מתוך כרטיסיות, עליהן עמלה כל אחר הצהריים עד צאתם לטיול הערב. דפני ישבה בכיסא המרופד בצבע הבורדו ובידיה מסרגות, מהן השתלשלה גרב צעירה. אלן עישן את מקטרתו והסתכל בנעשה, כאשר פנה אליו כריסטופר בשאלה "מה עם סיפור, אבא?"

"באמת, מה עם סיפור", השיב לו אלן.

"אולי אתה מוכן בבקשה לספר לוויני הפו סיפור?"

"נראה לי שכן", אלן ענה, "אבל איזה מן סוג סיפורים הוא אוהב?"

"על עצמו", השיב כריסטופר. "כי הוא כזה מן דוב. אז אולי אתה מוכן בבקשה?" הקשה כריסטופר

בנימוס וחשש אופייניים.

"אנסה", אלן השיב. והוא ניסה וסיפר. וכך, למדתי את שמי ואת שמות חבריי: קנגה ורו, נמיר ואיה, חזרזיר ושפן וינשוף. וילדון אחד שכבר הכרתי הצטרף לחבורה. מאוחר יותר, לאחר שכולם סיימו את התה והעוגיות המסוכרות שלהם (חבל לוותר על דבש לטובת סוכר, אם תשאלו אותי) והלכנו למיטות, המשיך אלן להסתובב בבית, ואני, בראשו, צופה דרך עיניו על המתרחש. ביחד יצאנו אל המרפסת המרוצפת הקטנה בצדו האחורי של המטבח ולאחר עישון של מקטרת נוספת, סבנו חזרה אל הסלון החמים ומשם במעלה המדרגות אל חדר העבודה. כהרגל שכבר למדתי, לקח אלן את בלוק הדפים הצהוב, עט נובע ביד ימין והתיישב לכתוב. זה יכול היה להיות עוד פרץ כתיבה של שעת לילה, אלמלא הרגשתי את כל כולי נתקף צמרמורת של ציפייה מן העומד להתרחש. הכל סביבי נמלא אור. תמונות מטושטשות החלו ממלאות את החלל מכל עבר ואחר כך אור גדול ומסנוור.

*

אני שרוע על הדשא הירקרק שמדגדג לי את האוזניים. מעלי צמרות עצי דולב נוגעות לחילופין זו בזו, מחליפות ליטופי אצבעות ענפים דקים ברוח שבאה גלים מן המרחק. חיש קל הושטתי רגליים צהובות לאוויר והתהפכתי על צדי במיומנות ששמורה למי שכרסו מלאה בכל טוב. מתאזן חיש קל על שתי רגליים, הופ, הופ, נפנוף קל בידיים, והתייצבתי. נמצאתי ביער, ויצר הסקרנות הורה לי לצאת לדרך. אך לאן ללכת, לא ידעתי. שביל לא היה בסבך ששיחיו צמחו פרא. בין ענפי קוצים המצמחים גרגירים אדומים וכחולים השתרגו שלל פרחים כחולים גדולי כותרת. התחלתי ללכת בעקבות קול מוזר שעלה מאחורי קווצת שיח גדולה. בשתי כפות צמודות זו לזו הסטתי קבוצת ענפים ושרבבתי אף מרחרח בתאוה ושתי עיניים חקרניות. מולי התנשא עץ אלון גדול. במעלה הגזע זמזמה להקה רעשנית של דבורים. ניחוח חדש ומשגע הגיע לאפי. היה זה ריח הדבש. לא יכולתי לחשוב על דבר אחר אלא להגיע אליו.

אבל רגע, את כל זה אתם בוודאי יודעים. כלומר, מספיק שתיקחו לידיכם עותק מודפס מתקופה זו של חיי, שלה אני חב כמובן את ההצלחה. אלן השלים במהרה סיפור זה ועוד עלילות לא מעטות שבהן עברתי עם חבריי החיות ועם כריסטופר הרפתקאות שונות ומשונות. ותוך פחות משנה ידע כמעט כל ילד באנגליה את שמי ואת כל הקשור בהרפתקאות שנקרו בדרכי. תקופה זו לא הייתה קלה עבורי. כל ערב, עם עליית ילדי וילדות הממלכה המאוחדת למיטותיהם, התיישבו אבות או אמהות בפינת המיטה, קצת מעבר לשולי השמיכה ופתחו כריכה עבה. או אז החלה עלילת ההרפתקאות פעם נוספת. שמחנו, אני וחבריי לבצע זאת ערב ערב. לאחר שנעצמו עיני הילדים בכבדות ששמורה

לסיפורי אגדות לפני השינה, היינו מתקבצים ומסכמים, שלמרות הקושי בביצוע הסיפור פעם נוספת, אין דבר הגורם לנו אושר גדול יותר מאשר לבוא לילדים אלה גם בחלומות מתוקים על דבש ודבורים.

*

אל העולם הרחב

משנסגר דף אחד בחיי, החל פרק חדש ומסעיר לא פחות. עתה הייתי ברשות רבים כל כך, מקפץ ומדלג בין מוח למוח, בין דפי עמודים לפיות קטנים שביקשו מהוריהם רק דבר אחד לחג המולד – פו. פו, הם דרשו ורקעו ברגליים שאך לפני שנה למדו ללכת. הייתי דב מוכר כעת, אבל זאת קרה באופן מפתיע כל כך, שמהר מאוד לא יכולתי כלל להיזכר בתקופה הקצרה שבין אלמוניות לפרסום – התקופה שבה הייתי נכסם האישי של בני משפחת מילן.

אלן החל מתרחק בתקופה זו. הוא הרבה בנסיעות ללונדון ונשא את שמי אינספור פעמים ביום. וויני הדב היה הנושא של פגישות סביב שולחנות ארוכים עמוסי מאפרות. כן, דב קטן וחום העסיק באותם הימים את טובי המו"לים באנגליה. גברים, שדרכם הזעופה והרצינית הייתה לדון בנושאים שברומו של עולם – כלכלת היבשת והאי, מלחמות קרבות ותרגומים של מיטב הסופרים המיוסרים, בילו כעת בשיחות מהורהרות על עתידו של ספר המכיל מרדף אחר בלון כחול או מצעדם של חזרזיר ואיה בגשם של אפריל. וזה הצחיק אותי. אחרי הכל, אינני חושב שמי מאיתנו הבין באותם הימים את גודל השפעתו של מילן. אני זוכר, שכאשר הגיעו לביתם, הסיפורים נקראו שוב. הפעם לילדיהם, בחצי לחישה רכה אך בהתלהבות לא פחותה. רעיות הציצו דרך חרך הדלת הצר ולא האמינו; לראשונה ראו את עיני ילדיהן ובעליהן זורחות בחיוך משותף.

לאחר שנגמרו הדיונים ונחתמו החוזים, יכולתם לראות אותי נשקף מכל חלון ראווה. מכונות הדפוס שקשקו במרץ ופלטו דף אחר דף. אלה נכרכו לספרים ונערמו עד לשמי המפעלים. משם יצאו במשאיות לכל עורקי המדינה. מאוחר יותר שוכללו המשאיות לטובת אוניות שנשאו אותי, מתורגם לגרמנית ולהולנדית, ליפנית ולהודית על גלי ימים גועשים הישר לביתם ולליבותיהם של קוראים צעירים חדשים.

באותה מידה שהייתי בכל מקום כמעט, הייתי גם עם בני משפחת מילן. לא עזבתי אותם אף לא לרגע, על אף השינויים הגדולים שעברנו, הם ואני. אלן, כפי שצינתי, נעדר לעיתים קרובות. אך הפרסום השפיע על המילנים. משפחות שלמות חנו את רכביהן מחוץ לאחוזתן, יושבים לפיקניקים של ימי שמש ארוכים או מטיילים הלוך ושוב בניסיון לראות בדל דמות מוכרת. הקופה הגדולה, כמובן,

הייתה לראות את כריסטופר מסתובב עם בובת חיה כלשהי בידיו, עדיף עם דובון ממורטט, אותנטי. וככל שנשברו גלי ההערצה על גדות הבית, כך הוכנס הילד עמוק יותר ורחוק יותר מעין זדונית, כמו הדגיגים שמיהרו מתחת לסלעים כאשר היית מקרב את פניך לפני הנחל. נני שמרה עליו מכל משמר אך בו בזמן לימדה אותו מהי חברת אנשים חדשים, כיצד להיפתח אל העולם שמחוץ לגבולות הגלקסיה שהייתה האחוזת הירוקה.

וככל שאני הפכתי לנחלת הכלל, כך הלך והתרחק ממני הילד שהחל את הכל. לא רק התבגרותו הטבעית חצצה עכשיו בינינו. טבעי היה שלא יחוש יותר את הרגשות הדקים שחש ילד אל בובת סמרטוטים. בעיקר הייתה זו התחושה כי אני איני יותר הדובון שהיה חברו הטוב והפכתי לדמות רחוקה ולא מוכרת. כריס חש, ובצדק עלי לציין, כי וויני שלו הופקע ממנו. נלקח לקרקס סובב עולם בו כולם היו מוזמנים חוץ ממנו עצמו. יתרה מכך, העולם כולו ראה תמונה מעוותת של המופע הנודד הזה.

אני מניח כי כל אלה, היו שנתיי הטובות ביותר אך גם המייסרות ביותר. יתכן וזו הנקודה בה הצלחתי להבין, ולו במעט, את עולמם של בני האדם ואת הייסורים שחווים רבים כל כך עם המעבר לבגרות. בשבילי הייתה זו חווית הקריעה מכרי הדשא של משפחת מילן שהייתה הכואבת ביותר. כן, נדדתי ברחבי העולם למקומות שלא שיערתי שקיימים. אבל ליבי היה תמיד שם, בכפר. בשעות הארוכות שלפני הקרנת סרט הייתי יושב, מגולגל בתוך סרט המקרנה ומנסה לדמיין מה קורה בביתם באותן שעות ממש. הייתי עוצם עיניים ורואה את עצמי מרחף מעל רחבת הכניסה, ראש קדימה וידיים לצדי הגוף, משתחל ברווח הדלת, צף מעט מעל לראשי המבוגרים בסלון, אך מייד נותן תנופה קלה בשתי הרגליים ועולה מעלה בגרם המדרגות וימינה לכיוון החדר בעל הדלת הכחולה וידית הזהב. בשקט, בדמיוני, הייתי פותח אותה ומרחף לתקרה. צופה בבילי-מון, הילד השתקן והחיוור מריץ אותי ואת חבריי במירוץ שליחים, נזף בי על שהגעתי אחרון. ושם, בפנית התקרה ובו זמנית במקומי בגלגל ההסרטה שלפני ההצגה הגדולה, עיניי התמלאו דמעות.

פרסום

אין בי רצון להצטייר כמי שתקופה זו הייתה עבורו רק עצב וחרטה. כי כמו בכל קריעה אתה נעצב ונפרד, אך מתחיל שלב חדש בחייך, עומד בזכות עצמך על שתי כפות הרגליים ומנסה לתהות מי אתה. לאחר אותן שנים של פרסום ראשוני, הופעה בספרים, בסרטים ובהצגות סיומי שנה בבתי ספר הגיע השלב בו דברים אכן יצאו מכלל שליטה.

שנות השישים היו תחילתו של עידן חדש בכל העולם. אנשים חיו טוב יותר מאי פעם, משפחות יצאו לבלות. תמו ימי הפיקניקים על הדשאים. עכשיו היה הכל בגדול. כוונתי היא כמובן לאמריקה ופארקי השעשועים של דיסני. תערובת של צבעים מסתחררים, תהלוכות עליזות וילדים עמוסי מכלי פופקורן קרמלי ומקלות עץ מסולסלי שיער סבתא. דיסני כבר לא היה איש חולם המצייר את הזיותיו, אלא סחרחרת ענק שאינה עוצרת ולו לרגע. וכולם רצו לעלות. אנשי ההזדמנויות הקטנות ואנשי הכסף הגדול. כולם ראו בדיסני הזדמנות. ובמקום בו ילדים מזילים דמעות כדי לקבל דבר מה, ההורים נכנעים וכסף ירוק זורם.

וכך קרה שכן לילה הפכתי לסופר-דב. הייתי נוכח בו זמנית גם בתהלוכת הפארק בה צעדו קולגות כשליגיה, רובין הוד, פינקווי ורבים אחרים שהיו שייכים עכשיו לחברת הענק. שכנתי גם בחנות המזכרות, שם יכלו ילדים לקנות אותי ולזרוק אותי במושב האחורי בדרך הביתה ובנוסף קיפצתי על מסכי הסרטים שהקרנו אותי, כל שעה עגולה, לפעוטות שהיו רכים מדי מכדי לעלות על מתקני הענק של הפארק. הפסקות לליקוק דבש ובהייה בשמיים הלכו והצטמצמו להן יותר ויותר. נדרשנו להגיר זיעה ולחייך מבוקר עד ערב. היינו בפסגה.

אני זוכר מתי הרגשתי בפעם הראשונה שזהו מסע לכיוון אחד, שמעתי והלאה אשר תמיד בראשו ובידיעתו של מישהו. שאולי העולם הכיר וכיר עוד גיבורים, אך מקומי מובטח בו לעולם. באותו ערב, לאחר סגירת הפארק על אחרון המבקרים, התיישבתי עם הידיד הוותיק איה למנוחה של קפה ועוגיות. יכולתי להרגיש שהוא בוחר שלא לדבר, מעביר משקל מרגל אל רגל ומכחכח בגרונו. הסתכלתי בו מהצד במבט חודר. לא הסטתי את עיני ממנו. דרשתי לדעת במה מדובר. הוא הוריד את ראשו בתנועה מבושית ובקושי לכסן אלי מבט. "מכרו אותנו", הוא אמר בשקט. "זה נגמר, פו". "למי?", דרשתי לדעת מיד והוספתי כדרך של הלצה ש"אם יש לו אספקה סדירה של דבש, אני מוכן ללכת איתו". אבל איה לא צחק. "הפעם זה רציני, פו. איבדנו הכל." אומר לכם בכנות שלא התרגשתי באותו ערב מהנימה הרצינית של איה. אחרי הכל, הוא נולד רציני וכנראה שכך גם יישאר לנצח. ואז

הוא הרחיב וסיפר שמילן מכר את כל הזכויות עלינו. שימוש חופשי, ללא אישורים וזכות ווטו. אנחנו של דיסני. "נו, אז מה? אז נחתם איזה חוזה איפשהו בלוס אנג'לס, זה משנה את העובדה שאנחנו עדיין פה, יחד?"

הקשיתי על איה. לא רציתי לראות כך את הדברים. "אתה לא מבין, אה?" מעולם לא שמעתי אותו כה מדוכא ונסער. "מעכשיו נגמרו הזמנים של סרטים ודיסנילנד וחיים טובים. מעכשיו זה כוסות, ומזכרות, והופעות בטלוויזיה. נהיה על לוחות שנה ומעטפות, נקועקע על ישבנים וידיים. נוטבע על נייר טואלט, אולי. לא נהיה שייכים לאף אחד שידאג לנו. יום אחד אנשים ישכחו את חוות קוצ'פורד ואת יער אשדון". רציתי להרגיע אותו, אבל חשתי שיש אמת בדבריו. שנבגדנו.

אני חושב שממרחק הזמן איה צדק, אך דבריו באותו היום היו מעט קודרים מדי. נכון, מעטים היום הילדים שקוראים את סיפורי בשקיקה כמו פעם ושמבקשים לאחר מכן לצאת ולחפש ליד ביתם את הנחל העמוק שעברנו אנחנו בסיפור. אבל כל עוד ישנם כאלה, אינני מאבד תקווה ובוודאי לא את שמחת החיים שלי. אינני מרשה לעצמי. כי אם זה יקרה, תאבד השמחה לעוד ילד אחד, ואז יאבד הכל. לכן אני עדיין מרים, אחרי כל השנים האלה, טלפון שבועי לחברי – לאיה, חזרזיר ונמיר, שואל בשלומם של קנגה הזקנה ורו שעושה חיל (אך עדיין מאבד את הכיוון כשהוא מחוץ לכיס). אני לא מחמיץ שבוע בלי לשמוע את קולם, שואל איך עוברים הימים ומתעניין בחוויות מעניינות שעולות מפעם בפעם. חזרזיר, למשל, סיפר לי שפעם ילד זיהה את ברחוב למרות משקפי השמש והצעף.

אבל הוא התעשת, ניגש לילד ולאם ובנימה חינוכית אמר לו "לא יפה לקרוא לאנשים בשמות, ילד. גם אם נדמה לך שחשבת שאני הוא מישהו אחר." ולאם הוסיף, "כדאי אולי שתמעיטי בסיפורים. הילד בעל דמיון מפותח." צחקתי כשהוא סיפר לי את הסיפור הזה. התגלגלתי מצחוק. על הגב, ככה, כמו פעם כשהבטן לשמיים ואפשר לרקוע ברגליים בלי ליפול. שלמות עטפה את התודעה שלי. הבנתי שנהיה פה לנצח. תמיד יהיה ילד באנגליה או בכל מקום אחר שיבקש סיפור לילה טוב. גם אם הוא יירדם לאחר שני דפים, אנחנו שם איתנו בחלום, או על המדף, בתוך הספר הסגור. וזה הופך את החיים לקצת יותר נחמדים, אתם לא חושבים?